

[Søren P. Larsen.]

ning, som Brændselsprisernes Stigning har medført, ud af alle de kommunale Budgetter derigennem, at Staten giver større Tilskud, $\frac{7}{10}$ af de Beløb, man anvender til disse Formaal, medens kun $\frac{3}{10}$ bliver liggende tilbage, og slet ingen Refusion bliver Følgen af vort Forslag.

Det er med faa Ord det, som vort Forslag dækker, og der er ingen Grund til at fordybe sig videre i en Række Begrædelser over, at vore Ændringsforslag ikke bliver vedtaget. Vi maa tage Vilkaarene, som de falder, og gøre sagligt Rede for, hvad vi tilsigter med vore Ændringsforslag, og jeg tror, at det af Kommunerne vilde blive hilst med Glæde, om man kunde løfte denne Merudgift helt ud af de kommunale Budgetter derigennem, at Staten overtog den største Del af disse Udgifter.

Dermed vil jeg paa ny anbefale at stemme for Venstres Ændringsforslag Nr. 1.

Victor Larsen: Den højtærede Socialminister sagde over for mine indledende Bemærkninger, at jeg skulde bare have vidst, hvordan det gik til fra 1926 til 1929, og den højtærede Minister sagde — jeg vil jo tro, at det ikke var et Referat fra Udvalgsforhandlinger, for det vilde Ministeren naturligvis ikke indlade sig paa —, at han havde i den Situation, man da var i, ligefrem paa sine Knæ bedt om forskellige Ændringer hos den daværende Regering. Jeg maa tilstaa, at saa er Situationen jo forandret siden da i en saa fantastisk Grad, at man næsten ikke begriber det. Det, vi har anmodet om, er i hvert Tilfælde ganske smaa Ting, Ting af en saadan Karakter, at jeg maa fortsætte med at sige, at jeg ikke begriber, hvorfor Ministeriet og Regeringspartierne ikke kan gaa med. Jeg kunde tænke mig den Mulighed, at de Krav, Oppositionen stillede i Aarene 1926—29, var af en noget videregaaende Karakter, og at vore beskedne Ændringer ikke taaler Sammenligning med det, man dengang foreslog; det er jo dog en Mulighed.

Men naar Ministeren siger, at Oppositionen maa stille sine Forslag, saa man kan tiltræde dem, og i øvrigt tage Tingene, som de er, saa vil jeg sige, at der er heller ikke fra min Side Tale om Hyleri. Vi tager Tingene, som de er, men vi ønsker ogsaa at slaa fast, at i denne Situation, hvor Regeringspartierne ønsker at give Hjælp til de gamle, til Invaliderentydere, til de arbejdsløshedsforsikrede, bliver der tilbage en stor Kategori af daarligt stillede Medborgere, som man overhovedet ikke tænker paa.

At Arbejderne yder et Bidrag til deres Arbejdsløshedskasse, at de selv er med i denne Forsikring, har jeg Gang paa Gang erkendt og anerkendt, baade ved første Behandling og nu; vort Forslag er ogsaa, som jeg pegede paa før; netop formet saaledes, at man giver en større Hjælp til de arbejdsløshedsforsikrede end til de øvrige. Jeg kunde ogsaa pege paa, at Grænserne for de ikke-forsikrede er sat lavt; deri ligger ogsaa et Udtryk for, at man favoriserer de arbejdsløshedsforsikrede, fordi de forsikrer sig, fordi de selv er med til at betale. Men helt at udelade de andre er saa forbavsende, at jeg fortsat ikke forstaar, at Regeringspartierne indtager dette Standpunkt.

Naar det ærede Medlem Hr. Nørh siger, at de konservative Ændringsforslag ligger alt for langt fra Regeringsforslaget, begriber jeg heller ikke den Tale. Jeg tror, at det ærede Medlem begrundede dette med, at vi indførte Transsprincippet i vore Forslag; jeg tror ikke, jeg tager fejl heri. Ja men, ærede Medlem, hvad er det, der sker med Hensyn til Aldersrenten? Er det ikke Transbestemmelser? Hvad er det, der er Grundlaget i snart sagt hele vor Forsørgelseslovgivning? Det er da en Under søgelse af Trangen, og det er vel ogsaa det rimeligste. Naar vi derfor ogsaa gør dette i dette Tilfælde, forekommer det mig, at vi er i høj Grad i Traad med den Lovgivning, som i øvrigt forefindes paa disse Omraader.

Og saa vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen, der ikke var tilfreds med Maaden, hvorpaa der argumenteredes fra vor Side, at det er jeg naturligvis meget ked af, men naar det ærede Medlem siger, at det, man vil i denne Lovgivning over for de arbejdsløshedsforsikrede, er en Hjælp til Selvhjælp, og at det vel i og for sig skulde være et Princip, som de Konservative kan tiltræde, saa giver jeg det ærede Medlem Ret; det er det naturligvis. Jeg har Gang paa Gang netop fremhævet dette, jeg maa altsaa gøre det igen, at Hjælpen, vi agter at give, er langt mere omfattende til de forsikrede, som altsaa yder Hjælp til Selvhjælp, end til den øvrige Del af Befolkningen. Men der er Hjælp ogsaa til den øvrige Del i vore Ændringsforslag, fordi vi ser saaledes paa det, at man ikke uden at begaa Uret kan forme et Lovforslag, som man har gjort det her, hvor man tager en Del af Arbejderklassen ud og ganske roligt overlader en anden Del til sin egen Skæbne. Det er det, det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen er